

SANDRA
BERG

Gebärsten
glas

Sandra Berg

Gebarsten glas

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Gebarsten glas

Vijfendertig was ze. En ze rilde op haar benen na die wandeling over de stille weg die door de bossen kronkelde van de bushalte naar het dorp dat zich hier verschool, bij het meer. Haar geboortedorp.

Zestien jaar geleden was ze vertrokken in een wereld vol kleur. Vandaag was alles, zelfs dit vertrouwde dorp, veranderd in een zwart-witfoto met kale bomen, grijs gras en jonge gewassen die als dode sprietten wachtten op de zomer.

Ze was hier nog geweest... na de dood van haar moeder en later, met de begrafenis.

Dagen die nauwelijks herkenbaar waren in de mist van haar verleden.

Maar vandaag was alles anders. Geen bezoek aan pa. Geen rol die gespeeld moest worden.

Vandaag was ze alleen.

Het huis lag op een heuvel. De veranda torende boven haar uit. Hoe vaak had ze daar niet gezeten, starend naar het meer, kijkend naar de ganzen die zich elk voorjaar op het veld verzamelden. Dicht bij het water. Dicht bij de eilanden waar de vogels zouden gaan broeden als de lente haar gezicht eindelijk liet zien.

Hoeveel tijd had ze daar niet doodstil doorgebracht als de reeën zich dicht bij huis waagden om van de gevallen appels te snoepen en hoe gespannen had ze haar adem ingehouden toen zelfs een jonge eland zijn weg vond naar hun tuin vol vallend fruit.

Zoveel herinneringen...

Ze voelde zich iel, zoals ze daar onder die veranda stond. Verloren. Ze was te mager. Dat wist ze. Haar lange, blonde haren waren vet, haar ogen weggezonden in de kassen met blauwe schaduwen daaronder, maar ze had zich ook ontoereikend gevoeld als dat niet het geval was geweest. Ontoereikend. Dat was exact het goede woord.

Moeizaam legde ze de laatste meters af naar boven, naar de voordeur. Op haar rug de oude rugzak met slechts wat ondergoed, het boek *Who ordered this truckload of dung?* en een tandenborstel. De kleren die ze droeg waren alles wat ze had.

En dit huis.

Het duurde een paar tellen voordat tot haar doordrong dat de voordeur openstond. Niet voorzichtig op een kier, maar helemaal open als de muil van een hongerig dier.

De gesneuvelde ruiten zag ze pas daarna, toen een zonnestraal tussen de dreigende wolken door glipte en de splinters in het verdorde gras deed glinsteren.

Donkere, grillige gaten in de ramen, omringd met messcherpe pieken.

Ze had zich ontdaan moeten voelen. Woedend misschien. Maar het enige wat ze voelde was die intense leegte. Je krijgt wat je verdient. Wie had dat ook alweer gezegd?

Het glas kraakte onder haar oude gymschoenen toen ze het huis binnenliep.

Miss Emily Crane van Anders Zorn lag op de grond. Een replica, natuurlijk. Haar ouders hadden nooit een originele Zorn kunnen betalen. Miss Emily speelde nog steeds piano achter het gebarsten glas. De twee stoelen, die naast elkaar hadden gestaan in de hal, toegedekt met een plaid die samen met de fleurige kussentjes de indruk moesten wekken dat ze een bankje vormden, leken ieder hun richting uit te zijn gegooid. Ze lagen daar als dode dieren, de poten in de lucht. De plaid lag als een oud, smerig vod op de grond. De lades van het garderobekastje waren opengetrokken en de inhoud puild eruit.

De trap naar de zolder was besmeurd met modderige voetafdrukken. Ze wilde niet eens weten wat er met haar kamertje daar boven was gebeurd. Of er iemand in de alkoof had gelegen die altijd alleen haar had toebehoord, en haar plek had besmeurd met zijn aanwezigheid. Of de schommelstoel was gesloopt of haar bureautje vernield.

De deur naar de slaapkamer van pa en ma stond op een kier. Ze ving een glimp op van een onopgemaakt bed. Het was meer dan ze op dit moment